

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Ludmily Valentové v právní věci stěžovatele **V. – V. s., spol. s r. o.**, zast. Mgr. Blankou Doležalovou, advokátkou se sídlem v Praze 4, nám. generála Kutlvašra 6, za účasti **Ministerstva financí**, se sídlem v Praze 1, Letenská 15, v řízení o kasační stížnosti proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 30. 9. 2004, č. j. 7 Ca 193/2003 – 43,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Usnesením Městského soudu v Praze ze dne 30. 9. 2004, č. j. 7 Ca 193/2003 – 43, byla odmítnuta žaloba stěžovatele proti rozhodnutí Ministerstva financí (dále jen „ministerstvo“) ze dne 27. 5. 2003, č. j. 543/44 185/2002, jímž byla zamítnuta žádost stěžovatele ze dne 9. 4. 2001 a nebylo povoleno přezkoumání rozhodnutí Finančního ředitelství pro hl. m. Prahu ze dne 8. 12. 2000, č. j. FŘ 3935/12/00. Městský soud v odůvodnění svého usnesení s poukazem na § 65 odst. 1 a § 70 písm. a) s. ř. s. uvedl, že napadené rozhodnutí je takovým úkonem, který je z přezkumu vyloučen, neboť jím stěžovatel nemohl být zkrácen na právech, když se o žádných jeho právech nerozhodovalo. Formalizovaný způsob odložení nedůvodného podnětu nic nemění na charakteru řízení podle § 55b zákona č. 337/1992 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o správě daní a poplatků“), který vyplývá ze zákona. Jde tu o mimořádný procesní prostředek dozorčího práva a nikoli o skutečný opravný prostředek, jehož pojmovým znakem je založení právního nároku žadatele na meritorní projednání. Proto jen v případě, že vůbec bylo řízení nově otevřeno, přichází

v úvahu další rozhodnutí, jímž se buď rozhodnutí potvrzuje tam, kde se v přezkumném řízení nezákonnost neshledá, nebo se zruší, nahradí jiným či změní, byly-li tu právní vady nebo nedostatky skutkových zjištění. Jen takové další rozhodnutí, zasáhne-li do subjektivních oprávnění a povinností žalobce, je rozhodnutím ve smyslu legislativní zkratky uvedené v § 65 odst. 1 s. ř. s. a je po vyčerpání opravných prostředků ve správním řízení přezkoumatelné soudem ve správním soudnictví. V této věci však napadené správní rozhodnutí vydané podle § 55b odst. 4 zákona o správě daní a poplatků nezasáhlo do subjektivních hmotněprávních oprávnění a povinností stěžovatele, jak to vyžaduje § 65 odst. 1 s. ř. s., ale tímto rozhodnutím jen ministerstvo vyjádřilo, že mimořádné procesní prostředky dozorčího práva se v této věci nepoužijí, že původní pravomocné rozhodnutí finančního úřadu se nijak nemění a že se věcí zabývat dále nebude. Protože je podle názoru městského soudu v tomto případě ve smyslu § 68 písm. e) s. ř. s. žaloba nepřípustná, byla podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. odmítnuta.

V kasační stížnosti podané proti tomuto usnesení městského soudu stěžovatel odkázal na důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a), b) a e) s. ř. s. Podle jeho názoru byl napadeným rozhodnutím zbaven práva na změnu původního rozhodnutí, a tím zkrácen na svých právech ohledně možnosti procesně správného a věcně spravedlivého rozhodování ze strany správního orgánu. Podle názoru stěžovatele nemůže být napadené rozhodnutí vyloučeno ze soudního přezkumu ve smyslu § 70 písm. a) s. ř. s., neboť byl na svých právech zkrácen úkonem, resp. úkony, správních orgánů, jimiž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva a povinnosti, a to úkony finančního úřadu, finančního ředitelství a i ministerstva, když toto neumožnilo přezkum postupu příslušného správce daně a jeho nadřízeného orgánu. Dále stěžovatel uvedl své výhrady k závěrům vyjádřeným ministerstvem v napadeném rozhodnutí. Stěžovatel se s názory městského soudu neztotožnil a zastává názor, že došlo k nesprávnému posouzení právních otázek soudem a že soud měl žalobou napadené rozhodnutí zrušit pro důvodně vytýkanou vadu spočívající v porušení zákona v ustanoveních o řízení před správním orgánem. Stěžovatel se cítí být poškozen a zkrácen na svých právech rozhodnutím městského soudu, který mu znemožnil jeho účinnou obranu proti nezákonnému postupu správního orgánu. Proto navrhl zrušení napadeného usnesení a vrácení věci k dalšímu řízení.

Ministerstvo v písemném vyjádření ke kasační stížnosti uvedlo, že pro neurčitost jejího obsahu nepovažuje za nutné se k ní vyjadřovat.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadený rozsudek v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti a přitom sám neshledal vady uvedené v odstavci 3, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Podle § 65 odst. 1 s. ř. s. se může každý, kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti domáhat žalobou zrušení takového rozhodnutí, popř. vyslovení jeho nicotnosti, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak.

Správním rozhodnutím, jehož přezkoumání se žalobou podanou u městského soudu stěžovatel domáhal, bylo rozhodnuto negativně o jeho žádosti o přezkoumání pravomocného správního rozhodnutí vydaného v odvolacím řízení. V důsledku toho, že ministerstvo nepovolilo přezkoumání pravomocného rozhodnutí finančního ředitelství, zůstalo toto rozhodnutí v právní moci a sféra materiálních práv a povinností stěžovatele nebyla nijak dotčena. Napadeným správním rozhodnutím tak nebyla založena, změněna, rušena

ani závazně určena jeho práva a povinnosti, ale bylo pouze rozhodnuto o tom, že věc pravomocně skončená nebude v daňovém řízení znovu projednána, nebude znovu zasahováno do věci pravomocně skončené a nedojde tak k opětovnému projednání věci v daňovém řízení. Hmotná práva či povinnosti stěžovatele, o nichž bylo pravomocně rozhodnuto v daňovém řízení vydáním rozhodnutí Finančního ředitelství pro hl. m. Prahu, zůstala napadeným správním rozhodnutím nedotčena. Stěžovatel napadeným rozhodnutím nemohl být zkrácen na svých právech, protože se jím o žádných jeho právech nerozhodovalo. Protože základní předpoklad, aby mohlo být napadené rozhodnutí přezkoumáno soudem podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního není v dané věci naplněn, Nejvyšší správní soud neshledal nezákonnost v postupu městského soudu, když podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. žalobu odmítl. Na správnosti závěru městského soudu, který na to také ve svém usnesení poukázal, nic nemůže změnit ani skutečnost, že z formálního hlediska se nepochybně o rozhodnutí jedná, pouze však není takovým rozhodnutím, které zakládá žalobní legitimaci podle § 65 odst. 1 s. ř. s.

V této souvislosti považuje Nejvyšší správní soud za nezbytné poukázat jak na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek ze dne 29. 4. 2003 č. j. 6 A 153/2003 - 18 nebo ze dne 25. 6. 2003 č. j. 5 A 143/2003 - 98), tak na rozhodnutí Ústavního soudu, zejména stanovisko pléna ze dne 19. 12. 2000 sp. zn. Pl.ÚS-st.-12/2000, ale i usnesení ze dne 9. 6. 2004 sp. zn. IV. ÚS 516/03, která řešila danou problematiku shodně.

Nejvyšší správní soud proto neshledal kasační stížnost důvodnou a podle § 110 odst. 1 s. ř. s. ji zamítl.

Nejvyšší správní soud rozhodl o kasační stížnosti rozsudkem bez jednání, protože mu takový postup umožňuje ustanovení § 109 odst. 1 s. ř. s.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s, podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Nejvyšší správní soud žádnému z účastníků náhradu nákladů nepřiznal, protože stěžovatel v řízení úspěch neměl a ministerstvu žádné náklady s tímto řízením nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. května 2006

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu